

Farah 13 jaar
Leerling Wellantcollege

Het was voor mij geen verrassing dat de school dicht ging. Universiteiten en hogescholen waren al gesloten. In eerste instantie dacht ik geen school te hebben, maar toen bleek dat de lessen online gegeven zouden worden. Ik vond dat wel een goede vervanger. In de eerste week moest er een app worden gemaakt, dus ik dacht lekker rustig. Maar we kregen huiswerk!

De school belt regelmatig op om te vragen hoe het met me gaat. Natuurlijk mis ik het contact met mijn docenten. Want een beeldscherm blijft behelpen. Ook mis ik mijn klasgenoten. Je praat minder met ze nu je thuis zit. In de klas werk je samen en praat je over school.

Het thuiswerken was wel wennen, maar je raakt eraan gewend en je gaat het zelfs al normaal vinden. Ik zit op een groene school. Heel veel praktijkvakken zijn vervallen. We krijgen schriftelijke opdrachten, maar doen dus niets met onze handen. Dat vind ik jammer.

Ik ging iedere week boodschappen doen met mijn vader. Maar met zijn tweeën boodschappen doen is niet handig. Dus ook dat mis ik een beetje. Na het eten als het lekker rustig is maak ik een wandelingetje met mijn vader, een frisse neus halen. Maar naar winkels gaan doe ik niet. Ik zit meestal in de tuin.

Wat kan nu niet? Afspreken met vriendinnen en familie en leuke dingen doen. De afgelopen twee maanden heb ik mijn vriendinnen niet gezien. Ik praat wel met ze over de telefoon. Maar ik mis ze erg. Nu je afstand moet houden, merk ik hoe belangrijk de mensen om mij heen zijn.

Met de ramadan gingen we altijd heel veel op bezoek bij familie en dat is heel gezellig. Dat kan nu ook niet, nu zitten we thuis. Je moet rekening houden met mensen die kwetsbaar zijn. Ik kan niet naar mijn opa en oma, want je wilt niet dat ze ziek worden. Die moeten nu ook alleen het feest vieren.

We zouden dit jaar naar familie in Marokko gaan. Maar de grenzen zijn dicht dus dat gaat niet door. Toen dat tot mij doordrong moest ik wel even slikken.